

GRACIE PAGE

DE WILDEST
DREAMS
BOEKWINKEL

DE FONTEIN

Hoofdstuk 1

Soms moet je gewoon even weg van alles.

Anna dacht aan wat haar moeder bij hun afscheid had gezegd toen het treintje weer een bocht nam en het spoor langs de kust op reed. Deze zomer weg zijn uit Londen klonk in theorie geweldig. Een kans om te ontsnappen naar het idyllisch klinkende Fox Bay, zich verstoppen voor haar rampzalige leven. Ze had alleen geen idee dat Cornwall zo ontzettend ver weg was...

Anna's zomer was dramatisch begonnen en het was pas eind juni. Ze wist vrij zeker dat ze gezakt was voor haar examen. Om een of andere reden – ondanks al die maanden hard studeren, ondanks de hoge cijfers voor haar proefexamens – was haar hoofd ineens op zwart gegaan toen ze de echte examens voor zich had liggen. Ze was als een bezetene dingen gaan neerkrabbelen, onsamenhangende zinnen, vergat belangrijke data, en gaf bazelende, oppervlakkige antwoorden, als je naging wat ze allemaal wist. Dus tot ziens, gedroomde universiteit en rechtenstudie.

Toen ging haar stage bij een vooraanstaand advocatenkantoor in Londen niet door. Ze had dus niets waarmee ze zich kon presenteren als de allround persoon die ze in haar inschrijving voor haar studie had omschreven. En alsof dat nog niet erg genoeg was, had haar knappe, slimme, ronduit perfecte vriendje Max

haar twee dagen geleden zomaar ineens gedumpt. Hij overviel haar ermee toen ze de laatste hand legde aan zijn *bon voyage*-taart voordat hij naar Parijs zou vertrekken.

‘Ik weet gewoon niet of ik op dit moment wel toe ben aan een vaste relatie,’ had hij tegen haar gezegd toen ze daar stonden, in de rommelige keuken van haar ouders, midden tussen de schalen met opgeklopte boter, suiker en bloem. ‘We zijn de hele zomer niet bij elkaar. Er kan veel veranderen in drie maanden.’

‘Het zijn maar twee weken,’ had ze hem voorgehouden toen ze daar zo verstijfd stond, met een lepel in de ene hand waar glazuur vanaf droop op het linoleum. ‘Je stage bij dat Parijse advocatenkantoor duurt maar twee weken.’

‘O, maar ik heb een open ticket geboekt,’ had hij gezegd terwijl hij met een hand door zijn zorgvuldige gestylede, warrige blonde haardos ging. ‘Ik heb besloten om alles uit mijn zomer te halen voordat de studie begint. Dus ik ga backpacken.’ Hij schonk haar zijn schitterende glimlach, die ene die je hart doet smelten. ‘Ik ga mezelf vinden, Anna.’

‘Maar... Maar waarom moet je jezelf gaan vinden zonder mij?’ vroeg Anna verpletterd.

Als iemand wist wie hij was, dan was het Max wel. Hij was opgegroeid in Islington, een fraaie wijk in Londen, op een prachtig plein vol elegante huizen, een busrit bij Anna’s eigen, wat havelozer, Camden vandaan. Zijn ouders en vrienden hadden allemaal overal vakantiehuizen en gingen skiën in Zermatt. Max was de knapste en populairste jongen op school en Anna was in shock geweest toen hij aan het begin van hun vierde jaar ineens interesse in haar toonde. Al vond de rest dat best logisch.

‘Jullie twee zijn perfect samen,’ had haar vriendin Bernie gezegd toen ze bij Anna in haar slaapkamer zat om te helpen haar woeste krullen lok voor lok steil te maken voor de eerste date. ‘Slim, beeldschoon en allebei met een vijfjarenplan dat naadloos aansluit op dat van de ander. Een powerkoppel in de dop.’

En oké, daten met Max was soms wel een beetje vermoeiend geweest, een soort koorddansact, maar nu, twee jaar later, leek het toch allemaal geweldig te gaan. Max’ vrienden mochten haar, zijn ouders mochten haar. Ze pasten zo goed bij elkaar. Ze zouden allebei uitmuntende cijfers gaan halen voor het examen. Allebei hadden ze aanbiedingen van de beste universiteiten. Max had een onvoorwaardelijk aanbod om PPE te gaan studeren aan Durham, zij zou rechten gaan doen aan UCL, en daarna zouden ze gaan samenwonen. Dan zouden ze hun Londense leven weer oppakken. Hun toekomst zat geramd. Ze hadden het het afgelopen semester bijna nergens anders over gehad. En nu wilde Max ‘op zoek naar zichzelf’?

‘Op zoek naar lekkere meisjes, lijkt me,’ had haar vriendin Sylvia gezegd toen ze ervan hoorde.

‘Dat is het niet, volgens mij,’ had Anna trouwhartig gezegd.

Maar nu het landschap aan de andere kant van het treinraam steeds ruiger werd en het treintje in de bochten steeds meer begon te zwalken, vroeg Anna zich toch af of dat het soms wel was. Ze waren, zoals haar ouders al zo vaak hadden gezegd, wel heel jong om zich al aan elkaar te verbinden.

‘Misschien is dit juist wel goed,’ had haar moeder voorzichtig gezegd, nadat Anna na Max’ vertrek snikkend op de keukenvloer het hele verhaal had verteld. Haar moeder was langs de muur om-

laaggeleden om naast de nog altijd met suiker en bloem bestoven Anna te gaan zitten. ‘Je bent pas achttien. Ik heb altijd al gewild dat je eens wat tijd voor jezelf neemt, misschien een tussenjaar, in plaats van dat je je op al die plannen van je stort.’

‘Dat moet je niet steeds zeggen,’ snuifte Anna. ‘Papa en jij waren net zo oud als ik toen jullie trouwden...’

‘Ja, en dat was dus belachelijk jong,’ zei haar moeder hoofdschuddend. ‘Hoe haalden we het in ons hoofd?’

‘En nu zijn jullie belachelijk gelukkig en jullie hebben nooit ruzie. Wat nogal moeilijk is om jullie na te doen.’

Haar moeder kneep in haar hand. ‘Nou, jij déntkt dat we nooit ruzie hebben. Het is hard werken om gelukkig te blijven.’ Ze bleef even stil en zei toen: ‘Weet je, Josie belde me vanochtend...’ Ze zette dat onschuldige stemmetje op dat Anna maar al te goed kende, het stemmetje dat inhield dat haar moeder ergens op zat te broeden. ‘Ze wilde weten wat jij deze zomer gaat doen.’

‘Niks, nada, noppes,’ had Anna chagrijnig geantwoord.

Ze was dol op de oudere zus van haar moeder. Die had ook krullen, net als zij (ook al maakte Anna die van haar altijd zorgvuldig glad en had tante Josie al grijze lokken), een luide lach en ze droeg tuinbroeken en heel veel gigantische zilveren sieraden die ze zelf maakte. Ze was zes jaar geleden naar Cornwall verhuisd en na een paar verschillende baantjes had ze een winkel geopend die ze de Wildest Dreams Bookshop had genoemd. ‘Omdat ik nooit had gedacht ook nog eens een boekwinkel te hebben, zelfs niet in mijn wildste dromen,’ had ze uitgelegd.

‘Het is allemaal zo shit,’ ging Anna verder. ‘Ik kan niet eens chillen met mijn vriendinnen. Bernie doet een stage bij een galerie in

New York en Sylvia staat met haar solotoneelstuk op de Edinburgh Fringe. Terwijl ik hier in Londen vastzit.'

Anna had nooit gedacht dat ze zich ooit nog eens zou vervelen in Londen. Ze had gewoon niet voorzien dat ze hier de hele zomer alleen zou zitten, met haar gebroken hart en een toekomst die nu hoogst onzeker was, terwijl haar vriendinnen talloze kilometers ver weg waren. Er biggelde alweer een traan over haar wang.

'Nou,' zei haar moeder voorzichtig, 'dat is dus precies waarom Josie dacht dat ze misschien zou kunnen helpen. Je weet toch dat ze een boekwinkel heeft? Ze zei dat ze deze zomer wel een extra paar handen kon gebruiken. Ze kan je betalen en het is schitterend daar in Fox Bay. Ik voel me altijd zo schuldig dat we er nog nooit zijn geweest. Het schijnt pal aan zee te liggen. Witte stranden, blauwe luchten...'

'Ze betaalt me?' Dat vond Anna veelbelovend klinken.

'Een beetje. Josie moet echt de eindjes aan elkaar knopen, dat weet je ook wel. Maar het zou een prachtige kans zijn. Ze is stapelgek op je. Ze heeft altijd al beweerd dat jullie zo op elkaar lijken.'

'Nou, dat weet ik niet, hoor,' zei Anna weifelend. Josie geloofde dat meubels emotionele energie hadden, had een goeroe genaamd Leo, die ze regelmatig raadpleegde om te checken of haar chakra's nog wel netjes met elkaar in evenwicht waren, en zette de ramen open om met de getijden te communiceren.

Haar moeder kneep weer even in haar hand. 'Jullie hebben misschien wel meer met elkaar gemeen dan je denkt. Zie het als een retraite. En je kunt er leren surfen!'

'Ja, dat is waar,' zei Anna met tegenzin. Ze zag zichzelf niet zo voor zich, surfend en wel; dat was voor sportieve types met bikini's

en shorts, terwijl zij alleen blazers, bloesjes, nette broeken en rokken in haar kledingkast had hangen, alvast voorsortierend op de grootse carrière die ze zou gaan maken. Surfers hadden verwaaid haar, terwijl ze dat van haar elke ochtend zorgvuldig met de stijltang te lijf ging. En bruin zou ze ook nooit worden, alleen rood als een kreeft.

Maar toch... Fox Bay. Het klonk fijn. Stil. Kalm. Pittoresk. Het soort plek waar ze zich een poosje zou kunnen verschuilen. Steeds als Anna terugdacht aan haar examenvellen – de lege bladzijden die ze voor haar neus had gehad, een voorteken voor haar lege toekomst – kromp haar maag ineen. Ze had geen tweede keus ingevuld; ze wilde alleen maar naar UCL.

‘Oké,’ zei ze zonder enig enthousiasme. ‘Ik doe het.’

‘Top!’ Haar moeder sprong overeind en klapte in haar handen. ‘Dan ga ik Josie meteen bellen. Ze zal dolblij zijn. Grappig dat ze precies nu belde, ze beweert altijd al dat ze een beetje helderziend is. Heel spiritueel. Misschien wist ze gewoon dat dit precies is wat je deze zomer nodig hebt!’

Die woorden galmden nu na in Anna's oren, op een zonnige zondagmiddag in een trein die maar voortschokte. Ze keek om zich heen in de coupé. Ze was op Paddington op de trein gestapt en daarna overgestapt op een kleiner treintje dat een heel schilderachtig spoortraject reed. De mensen die in deze trein zaten, waren een mix van surfatypes in sleetse T-shirts en shorts met, zo te zien, een heleboel zakken, en groepjes ouderen met een gezonde uitstraling, velen in sportieve regenjasjes, met wandelstokken en, ongelooflijk gezien het seizoen, wollen mutsen. Er hing ook een sterke geur van

zonnebrand. Een voor een stapten de passagiers uit naarmate de trein verder Cornwall in reed.

‘Het is het allerlaatste station,’ had tante Josie haar gezegd aan de telefoon. ‘De laatste halte. Dan heb je echt het gevoel dat je aan het einde van de wereld beland bent.’

O, geweldig. Anna kreunde en zette haar koptelefoon op om vervolgens haar app met affirmaties te openen.

Diep ademhalen, zei ze bij zichzelf. Ik ben precies waar ik moet zijn. Mijn leven gaat de goede kant op.

Ze moest positief blijven over deze zomer. Positiefzijn was haar enige optie. Dit was een kans om zich te herpakken, een manier te verzinnen om haar leven weer op de rit te krijgen. Ze zou uitgerust en (hopelijk) met een lekker kleurtje terugkeren naar Londen en dan zou ze een herexamen regelen. Ze zou zo veel mogelijk nut halen uit het werk bij tante Josie en aan het eind van de zomer een allround persoon zijn, de ideale kandidaat voor een rechtenstudie.

Hoewel ze zich, nu de regen tegen de ruiten begon te spatten, toch afvroeg of ze niet op zijn minst een regenjack had moeten meenemen.

Hoofdstuk 2

De regen stopte even snel als hij was begonnen en de trein naderde haar eindstation in een goddelijk zonnetje. Anna was in slaap gesust door het lichte geschommel van de trein, maar werd net op tijd wakker. Het lukte haar om haar gigantische koffer van het trappetje te sleuren voordat de fluit ging en de trein langzaam wegtuifte, Anna in haar eentje achterlatend op het perron. Ze werd alleen begroet door het gekrijs van de meeuwen. Ze rook een vleugje zilte zeelucht in de wind die haar haren door elkaar blies; zo anders dan de geluiden en geuren in Camden.

Anna keek het perron af, naar links en naar rechts, en voelde zich ineens heel klein en alleen. Het was hier griezelig stil, op dat gekrijs na. En het was warm. Haar pony plakte nu al tegen haar voorhoofd. Waar was iedereen? Josie had gezegd dat ze hier zou zijn. Anna keek op haar telefoon om te checken of haar tante haar had geappt. Niets.

Ze zag aan het andere eind van het perron een kleine kiosk en liep daar dan maar naartoe, haar rolkoffer achter zich aan slepend. Op het mededelingenbord hing een dienstregeling op verschoten papier. Ze kneep haar ogen half dicht om erop te kijken – het ding was vier jaar oud. Daarboven hing een schema met de getijden in de buurt en een foldertje voor een ‘Those Summer Nights’-kampvuur en beachparty. Er hing ook een oud kaartje voor Teds Taxi – alleen

actief op woensdag en zaterdag. Met een zucht haalde Anna haar telefoon weer tevoorschijn. Geen ontvangst. Geweldig. Dus dit was wat er gebeurde als je de Londense metro achter je liet.

Met haar koffer achter zich aan liep Anna in de richting van het stadje – of was het een dorp, wat was dit überhaupt voor plek? – toen er een jeep stopte. Een lange jongen met (uiteraard) verwaaid mahoniekleurig haar sprong eruit.

‘Jij bent Josies nichtje, toch? Ze heeft gevraagd of ik je een lift wilde geven. Ze zei dat er iets tussen was gekomen waardoor ze zelf niet kon komen.’

‘O.’ Voordat Anna verder nog iets kon zeggen, tilde hij haar koffer met gemak in de kofferbak van de jeep. Inwendig haar zweterige pony vervloekend, stapte ze in de auto, veegde het zand van de passagiersstoel en zag het minisurfplankje aan de achteruitkijkspiegel bungelen.

‘Bedankt,’ zei ze. ‘Ik ben Anna.’

‘Weet ik.’

Hij reed weg en Anna keek onwillekeurig naar zijn gebruikte armen. Zijn bruine haar, dat geknipt moest worden, viel voor zijn ogen. Hij droeg een vale korte broek, een grijs T-shirt en – hoe kon het ook anders – sandalen.

Het duurde heel even, maar toen leek hij te beseffen dat hij iets beleefds moest zeggen, dus hij stelde zich voor: ‘Jacob. Ik help Josie soms een handje.’

‘Leuk je te ontmoeten,’ antwoordde Anna. ‘Ik ben hier ook om Josie te helpen.’

Jacob reed een tijdje zwijgend door, maar begon uiteindelijk weer te praten, net toen Anna zich afvroeg of het alle mannen uit Corn-

wall totaal aan sociale vaardigheden ontbrak.

‘Leuke schoenen,’ zei hij, maar het kwam er zo droog uit dat ze niet zeker wist of hij het sarcastisch bedoelde of niet. ‘Perfect voor op het strand.’

Anna keek even naar haar enkellaarsjes met hakken en trok de plooien uit haar geruite rokje.

‘Ik heb sandalen in mijn tas, hoor,’ zei ze koeltjes. ‘Om op het strand te hangen, of wat je hier ook maar doet voor de lol.’

‘Er is genoeg te doen. We surfen,’ antwoordde hij. ‘Bodyboarden. Zwemmen...’

‘Klinkt geweldig,’ loog Anna. ‘Maar je werkt dus voor Josie?’

‘Soms.’

‘Dus dan ben je klaar met je examens.’

‘Vorig jaar al,’ zei hij.

Anna trok haar wenkbrauwen op. ‘En je studeert niet? En hebt geen baan?’

‘Natuurlijk heb ik wel een baan,’ zei hij met een geamuseerd lachje. ‘Ik heb zelfs verschillende baantjes. Is dit soms een verhoor, of zo? Josie zei trouwens dat je advocaat wilt worden, dus dat zal dan wel.’

‘Ik ben gewoon benieuwd,’ zei ze. Ze vond zijn leven nogal doel-loos klinken. Geen studieplannen. Surfer. Diverse baantjes. Nogal cliché.

De jeep reed over de smalle kustweg en de geur van de zee waaide door de open ramen naar binnen. Anna zat op de passagiersstoel en hield het hengel van haar tas vast alsof het een reddingsboei was, terwijl Jacob moeiteloos schakelde, met een gebruikte hand nonchalant op het stuur.

‘Lange reis?’ vroeg hij toen hij even naar haar keek.

‘Heel lang,’ antwoordde Anna met een gespannen glimlach. ‘Twee treinen. En een bus.’

Jacob knikte, zijn gezicht onleesbaar.

‘Hoe komt het dat je deze zomer voor Josie gaat werken? Hoe zit dat dan met je rechtenstudie?’

‘Ik zie deze zomer als een soort reset,’ zei Anna opgewekt en ze streek haar haar, dat door de wind in de war was geraakt, glad. ‘Ik kom een handje helpen, maar ik hou genoeg tijd over om me voor te bereiden op de universiteit. Om me vast in te lezen. Dit was niet echt het plan,’ ging ze verder, al wist ze niet precies waarom ze dit vertelde aan iemand die ze pas net had ontmoet. ‘Mijn stage bij een advocatenkantoor ging niet door vanwege onvoorziene omstandigheden. Maar het is oké. Het is allemaal oké. Eind september begin ik met mijn studie aan UCL. Dan ga ik weer terug naar de beschaving.’

Ze lachte zenuwachtig. Ze had bewust weggelaten dat dat allemaal onder voorbehoud zou zijn. En het feit dat haar geschiedeniswerkstuk zo dramatisch mislukt was dat ze er nog steeds niet aan kon denken zonder misselijk te worden. Ze ratelde door.

‘En ik zou naar Parijs gaan met mijn vriend, Max, alleen... we doen het toch even wat langzaamaan, nu. Even wat ruimte nemen voor onze eigen groei, weet je wel. Een langeafstandsrelatie is nogal wat. We willen zeker weten dat we al onze opties hebben onderzocht voordat we dat commitment aangaan.’

Jacob knikte even. ‘Oké. Klinkt... volwassen. Dus Fox Bay is een kans om even afstand te nemen?’

‘Het is gewoon een omweg voordat mijn carrièreplan van start gaat,’ zei Anna. ‘Josie had hulp nodig, ik had wat vrije tijd, dus dat kwam allemaal perfect uit.’

‘Perfect,’ herhaalde Jacob. ‘Altijd goed om een omweg te nemen. Dan waardeer je het des te meer hoe geweldig het pad is dat je hebt gekozen.’

Anna wist niet of hij dat echt meende, of dat hij haar een beetje zat te plagen. Ze stond op het punt om hem antwoord te geven toen Jacob voor zich gebaarde.

‘Fox Bay is de reis wel echt waard. Als we straks deze heuvel overkomen, zul je dat vanzelf wel zien.’

Ze volgde zijn blik en het uitzicht was inderdaad adembeneemd. De weg kwam uit op een heuveltop en daar zag ze ineens het weidse panorama van de brede baai onder hen. De zon stond laag en liet het water goud- en zilverkleurig glinsteren. De kliffen waren ruig en grillig, het strand strekte zich uit als een lint van bleek zand en de golven rolden met een hypnotiserend soort elegantie het strand op.

‘Let op, je weet niet wat je meemaakt,’ zei Jacob. Zijn toon was luchtig, maar er klonk ook trots in door, vond Anna.

De oceaan lag links van hen, turkoois en uitgestrekt, en rechts lagen eindeloze heidevelden. De weg slingerde omlaag naar een klein, belachelijk mooi kustplaatsje. Als Anna ‘ongerepte charme’ zou opzoeken in het woordenboek, zou het niet gek zijn als daar een foto van Fox Bay bij stond.

‘Het is prachtig,’ gaf Anna toe, en ze meende het.

Ze daalden af naar het stadje. Er waren leien daken, allemaal pastelkleurige huizen, water in het blauwste Caribisch blauw. Geplaveide straatjes. Krijsende meeuwen. Ze passeerden Teds Fish and Chips (was dit wat Ted deed als hij geen taxi reed?), een schilderachtige roze geverfde pub met een bord waarop stond dat het

de Mariner's Arms heette, surfwinkels en koffietentjes die ook ijs verkochten. Een trailer op het strand maakte reclame voor pizza's uit houtgestookte ovens en verderop, rond de landtong, stak een pier de azuurblauwe zee in.

Jacob stopte de auto. 'Je kunt hier niet echt rijden met een jeep,' zei hij tegen Anna. 'Je moet die kant op.' Hij wees naar een straatje met keien. 'Later!'

'Bedankt,' mompelde Anna, terwijl ze haar koffer uit de jeep sleurde en de kofferbak iets harder dichtsloeg dan nodig was.

Ze liep over de keien. Aan het einde van de rij winkels zag ze het: de roze muren met een hemelsblauwe luifel van de Wildest Dreams Bookshop. En tante Josie stond buiten, met haar armen uitgestrekt.

Anna stortte zich erin.

'Het spijt me, schat!' riep Josie. 'Ik wilde je komen halen, maar toen barstte er een leiding en ik moest hier opruimen, dus was Jacob mijn reddende engel.' Ze zwaaide naar de steeg en riep: 'Jacob! Doe je moeder de groeten. En zeg tegen Bethie dat we haar bij het voorleesuurkje zien, zoals altijd.'

Anna had nauwelijks door dat Jacob wegreed. Dit was haar tante Josie, die ze bijna vijf jaar niet had gezien, sinds haar tante voor het laatst in Londen was geweest. Ze was begin vijftig – rimpels rond haar ooghoeken en nog meer grijs in dat wilde, krullende haar – maar nog steeds haar superleuke tante Josie met haar zeegroene ogen. De tante die Anna 's nachts wakker maakte om de oogstmaan te verwelkomen en haar gedichten en snoepjes gaf omdat het leven te kort is om geen plezier te hebben.

Anna verdween in een hele kluwen van kettingen en een vertrouwde geur toen haar tante haar stevig omhelsde. Ineens wilde

Anna overal om huilen – de warmte, de geur van patchoeli en vanille, het gevoel van haar tantes armen, de schoonheid van deze plek en de vreselijke puinhoop die ze had achtergelaten.

‘Het is goed, lieverd,’ fluisterde Josie in haar haar. ‘Je bent nu hier. En de zomer begint pas net.’

Hoofdstuk 3

Het eerste wat Anna opviel toen ze Wildest Dreams binnenliep was de geur: die specifieke lucht van boeken die ze zich kon herinneren van de bibliotheken waar ze als kind kwam, vermengd met het ziltige frisse van de zeelucht en een lichte ondertoon van patchoeli. Josie brandde wierrook in haar boekwinkel. Typisch, dacht Anna.

Onder het leistenen dak zat een boograam, met in de vensterbank een zitje. Aan de andere kant van de winkel stond een gebutste houten toonbank. En dan had je de boeken zelf. Toen Anna langzaam en verrukt tussen de boekkasten door liep, keek ze naar de kasten die van de haveloze plankenvloer helemaal tot aan het balkenplafond reikten. Ze stonden helemaal vol, overvol zelfs, hier en daar. Er hingen houten bordjes aan, beschilderd in Josies zware handschrift: *Poëzie, Mysteries en thrillers, Nautische geschiedenis*. In de hoeken stonden dozen opgestapeld waaruit nog meer boeken tevoorschijn piepten en helemaal aan het eind was een plank vol met piepkleine glazen flesjes met kurkjes erin.

‘Mijn wensflesjes,’ zei Josie, die tegen de toonbank aangeleund stond. ‘Je kunt er een wens in stoppen en ze dan in zee gooien. Alleen dat vergeet ik zelf steeds.’

Anna bleef rondkijken in de drukke maar gezellige boekwinkel.

Haar aandacht werd getrokken door een afdeling met het bordje *Russische literatuur*. De collectie was belachelijk uitgebreid voor een boekwinkel zo klein als deze, helemaal vol met zwaargewichten – Tolstoj, Dostojevski, Tsjechov – naast minder bekende titels. Anna wist nog dat Josie altijd een enorme voorliefde had gehad voor Russische literatuur en had een vage herinnering aan haar tante die haar Russische poëzie voorlas.

‘Aha, je hebt de Russen gezien,’ zei Josie, die achter haar aan kwam. ‘Logisch. Je bent tenslotte mijn nichtje.’

‘Waarom is dat dan logisch?’ vroeg Anna, terwijl ze met haar vingers over de ruggen streek.

‘Nou, om te beginnen ben je vernoemd naar Anna Karenina!’ zei Josie stralend. ‘Ik heb je naam gekozen, lieverd, omdat die bij onze afkomst past. Heeft je moeder je dat dan nooit verteld?’

‘Nee,’ antwoordde Anna wantrouwend. Josie had de neiging te overdrijven. ‘Mama zei altijd dat ik vernoemd was naar haar beste vriendin van de universiteit.’

‘Nou, ik denk wel dat ik het idee toen heb geopperd,’ zei Josie vaag. ‘Je moeder wilde je niet Nastya noemen. Dat had ik namelijk eerst voorgesteld. Het is de verkleinvorm van Anastasia, je weet wel, die vermiste prinses...’

‘Waarschijnlijk maar beter ook,’ zei Anna. ‘En wat is onze afkomst dan precies?’

‘We hebben Russisch bloed in onze familie, dat weet ik zeker,’ zei Josie. ‘En jij kunt die jukbeenderen niet van je vaders kant van de familie hebben. O, Anna, ik ben zo blij dat je hier bent. Ik weet dat je een paar moeilijke maanden achter de rug hebt, lieverd, maar ik voel dat het nu allemaal goed gaat komen. Dat

er een reden is waarom je naar Fox Bay bent gebracht. Waarom zou ik anders die drang hebben gevoeld om je moeder net op dat moment te bellen?’

‘Door toeval?’ mompelde Anna.

‘Toeval bestaat niet! Het was het lot. Jij en ik lijken op elkaar. We hebben altijd dromen gehad. Hoe gaat die zin van Poesjkin ook alweer die ik zo mooi vind? Iets over dat het beter is om duizend dromen te dromen die nooit uitkomen, dan helemaal niet te dromen. Zo zijn wij precies, Anna! We zijn dromers en...’

Ze werd onderbroken door het felle gerinkel van belletjes toen een zwarte kat van een nabijgelegen plank sprong en met opgeheven staart naar hen toe slenterde.

‘Daar heb je hem, Poesjkin in hoogsteigen persoon,’ voegde Josie eraan toe, terwijl de kat rondjes om Anna’s benen begon te draaien.

‘Poesjkin?’ vroeg Anna, en ze boog zich om de kat achter zijn oren te kroelen. Het was een vrij grote kat, met een prachtige, pluizige vacht en een trotse staart.

‘De mascotte van de winkel,’ zei Josie. ‘En waarschijnlijk in een vorig leven een tsaar. Vind je hem niet aristocratisch? Maar laat je niet misleiden door dat gespin van hem, want die kat heeft iedereen helemaal door.’

Poesjkin snoof aan Anna’s vingers en spinde toen goedkeurend, alsof hij wilde zeggen dat ze geslaagd was voor een of andere test. Anna wist niet of ze het ermee eens was dat hij er aristocratisch uitzag – hij leek haar eerder een softie.

‘Ik zal je een rondleiding geven,’ zei Josie, terwijl ze haar arm door die van Anna haakte. ‘Laten we beginnen bij het begin, met de maritieme geschiedenis,’ zei ze, gebarend naar de kasten bij de

deur, vol verweerde zeekaarten en boeken met titels als *Schepen die de geschiedenis hebben veranderd* en *Bijgeloof van zeelieden*.

‘Toeristen vinden dat soort dingen geweldig,’ voegde ze er met een samenzweerderig lachje aan toe. ‘Ook al nemen ze hooguit de vissersboot van Old Bill en vaart die tegenwoordig nauwelijks voorbij de kustlijn.’

‘Is er hier serieus een visser die Old Bill heet?’ vroeg Anna ongelovig.

‘Fox Bay zit vol met excentrieke types,’ zei Josie afwezig, zich er blijkbaar niet van bewust dat zij daar waarschijnlijk ook bij hoorde.

‘Dus de Russen heb je al gezien,’ ging Josie verder, ‘en we hebben ook veel romans. Klassiekers zoals Austen en de Brontë-zusjes, en modernere titels voor de toeristen en jongeren van Fox Bay. In de hoek staan onze lokale auteurs en ik zorg ervoor dat de aantrekkelijkste boeken in het zicht staan.’

Ze wuifde naar een tafel in het midden van de zaak, waarop speciale edities van de werken van Fjodor Dostojevski trots uitgesteld stonden, omringd door flyers voor evenementen zoals de Treasure Island Book Club en de Macbeth Murder Mystery Night. Er stonden een paar niet bij elkaar passende stoelen omheen.

‘Wat is dat?’ vroeg Anna met een knikje naar een fraaie decoratie boven de houten toonbank: een koperen maan met sterren die aan een rood touwtje bungelden.

‘Mijn kostbaarste bezit,’ vertelde Josie haar. ‘Heb ik van mijn vriendin Tamsin gekregen. Het voorspelt het weer beter dan welke weersvoorspelling dan ook, inclusief stormen waarvan de weermensen zeiden dat die onmogelijk waren. Als het zegt dat ik binnen moet blijven, zal ik nooit de deur uit gaan.’

Josie nam Anna vervolgens mee langs de houten toonbank naar een wat kleinere ruimte.

‘Zo, en dan nu de kinderhoek.’

In de hoek lagen vooral heel veel verschoten kussens en zitzakken en de muren hingen vol met potloodtekeningen van scènes uit kinderboeken, voornamelijk met boten: het vliegende schip uit *Peter Pan*, de Hispaniola uit *Treasure Island*, de tijger op een vlot uit *Life of Pi*, de kinderen uit *Swallows and Amazons* die hun boot naar huis loodsen na hun onverwachte zeereis. Anna glimlachte om de tekeningen en ineens drong het tot haar door hoelang het geleden was dat ze voor haar plezier een boek had opgepakt. Het enige wat ze de afgelopen jaren had gelezen waren studieboeken, essays of boeken die de Booker Prize hadden gewonnen, want dat stond goed op haar toelatingsformulieren.

‘We organiseren hier elke week een Voorleesavontuur voor de kinderen,’ zei Josie. ‘Daar ben jij een geweldige aanwinst voor.’

‘Ik zal het eens proberen,’ zei Anna voorzichtig. Ze wist nog net zo niet of ze wel zo goed met kinderen was.

Een hoge, brede boekenkast aan de andere kant van de kinderhoek vormde een afscheiding met daarachter een keukentje met drie stoelen en een wat scheve tafel. Een wenteltrap leidde naar de volgende deur, en daarnaast stond een sleetse maar duidelijk geliefde bank. Er hing een geur van koffie en chai.

Anna keek om zich heen: de bekraste toonbank en de scheve tafel, de stapels boeken, de gezellige kring van zitzakken, de vochtige plek bij de gootsteen, waar die leiding waarschijnlijk eerder gesprongen was.

‘Ik vind het hier geweldig,’ zei ze, en dat was echt zo. Alles aan

de winkel was heel erg Josie. Chaotisch en creatief en rommelig en vol leven.

‘Dan laat ik je nu even zien waar jij logeert,’ zei Josie, en ze ging Anna voor op de wenteltrap. ‘Ik hoop dat je dit oké vindt, kindje. Het is rustiek, maar heerlijk rustig. En de douche doet het meestal.’

De trap kraakte onder hun voeten en ze kwamen uit op een kleine overloop met drie deuren.

‘Hier slaap ik zelf,’ zei Josie. ‘En hier is de badkamer. En hier...’ Josie opende de laatste deur met een dramatisch gebaar en deed een stap naar achteren om Anna binnen te laten. ‘Dit is jouw kamer.’

Het was alsof ze pure zonneshijn binnenliep. De lichtgele muren gloeiden in het late middaglicht en ook hier hingen slingers met kerstlichtjes aan het plafond. Tegen een muur stond een bed, keurig opgemaakt met een dekbed in vrolijke roodbruine tinten. Op het nachtkastje stond een vaas met margrietjes. In de hoek zag ze een fauteuil, net groot genoeg om lekker in weg te kruipen, met een gebreide sprei over de leuning gedrapeerd. Daarnaast stond een lage boekenkast vol romans, van Tom Clancy tot *Alice’s Adventures in Wonderland*, met hier en daar een stukgelezen Harlequinromannetje.

Maar het was het uitzicht dat Anna de adem benam.

Door het raam aan de achterkant van het pand kon ze de geplaveide binnenplaats beneden zien, die uitkwam in een mooie tuin met een pad dat naar een klein hekje in een heg leidde. En daarachter strekte zich de zee uit, met zonlicht dat op de golven danste.

‘Josie,’ zei Anna zachtjes, terwijl ze zich naar haar tante omdraaide. ‘Dit is perfect.’

‘Ik wist dat je het leuk zou vinden,’ zei Josie. ‘De beste logeerka-

mer van het huis. Nou ja, de enige logeerkamer. Maar hij is gewoon voor jou gemaakt, Anna.’

‘Hij is super,’ zei Anna, door dankbaarheid overmand. ‘Dank je wel. Bedankt voor alles. Dat je me deze zomer hier laat blijven, dat je me een baantje voor me hebt...’

Josie wuifde het weg. ‘Kom op, liefje. We zijn familie. Ik ben er altijd voor je. Je hoort deze zomer hier in Fox Bay te zijn, dat weet ik gewoon zeker. En trouwens, het is ook in mijn eigen belang. Ik heb de afgelopen jaren mijn ziel en zaligheid in deze zaak gestoken, maar de runen hebben me opgedragen om nu eens naar binnen te keren, de tijd te nemen voor reflectie. Dus heb ik iemand nodig die op donderdagen voor me waarneemt. Want dan heb ik yoga.’

‘Ik hoop dat je iets aan me hebt,’ zei Anna.

‘O, dat weet ik wel zeker. En er is ook geen kunst aan. Ik heb een systeem.’

Anna trok een wenkbrauw op. Dat kon ze zich niet zo goed voorstellen. ‘Een systeem?’

‘Ja,’ zei Josie. ‘Ik leg het je morgen allemaal wel uit. En Raye komt ook helpen.’

‘Raye?’ vroeg Anna.

‘Mijn andere fantastische boekverkoper. Jullie gaan dikke vrienden worden. Zo, dan ga ik nu eens iets regelen voor het avondeten,’ ging Josie verder. ‘Ik maak een linzenstoof. Precies wat je nodig hebt na een lange reis.’

Toen haar tante weg was, liet Anna zich in de stoel ploffen en keek over de tuin uit naar zee. Poesjkin sprong op de vensterbank en krulde zich op in de laatste stralen van de ondergaande zon. Hij maakte wat lome bewegingen met zijn staart. Anna was nog altijd

verward en moe en haar hart deed pijn. Maar ze was blij dat ze nu ook een beetje hoop kon voelen. Misschien had haar tante met al haar dramatische ideeën wel gelijk. Misschien was Fox Bay inderdaad precies waar ze die zomer hoorde te zijn.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *The Wildest Dreams Bookshop*

Text copyright © HarperCollinsPublishers Ltd 2025

Cover illustrations copyright © Katie Foreman 2025

Cover design copyright © HarperCollinsPublishers Ltd 2025

All rights reserved

The Author asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Voor deze uitgave:

© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Translated under licence from HarperCollinsPublishers Ltd.

Vertaling: Anna Livestro

Omslagontwerp: Caren Limpens

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8538 0

ISBN e-book 978 90 261 8602 8

ISBN audio 978 90 261 8843 5

NUR 283, 284